

Какво се случи преди толкова години?

Какво се случи преди толкова години? Просто не е за вярване. Един град се трови в присъствието на цял народ и всичко е потънало в мълчание.

Сега вече трудно може да се обясни на новото поколение какво му е било страшното да извикаш: **Въздух, дайте ни въздух, задушаваме се!**

Връщаме се към тази дата винаги с чувство за вина и се питаме отново и отново - защо е трябвало да се гърчим в собствените си мълчание и страх? Какво е това, което е гипсирало разсъдъка и волята ни за самозащита? Кой е виновен за тази човешка метаморфоза или виновни няма? Това, за което става дума, беше по-страшно от отровната смрад, която дишахме. Защото това нещо, тази адска машина, която ръководеше умовете, съзнанието ни, извикваше наяве собствения ни страх, беше причината за целия този парадокс. Дишай или не дишай тази смрад! Твоя ра-

бота, само че не си отваряй устата, само не протестирай.

Затова се обръщам към всички, които помнят, и към тези, които са позабравили датата 28 септември 1987 г.

Нека да не позволяваме отново някой да обработва съзнанието ни! Нека най-после да свикнем да действваме със собствената си съвест! Да научим децата си да не се страхуват да изразяват собственото си мнение и да не чакат някой да им го внушава и да ги манипулира. Нека да не позволяваме на политиките да използват механизми и детайли от разрушената адска машина като средство за управление. Нека някои от тях да престанат да употребяват всичко чисто и свято от онези събития, както и датата 28 септември 1987 г., за своите малки лични изгоди и политически цели. Тях тогава ги нямаше на площада. Беше страшно, а и нямаше изгода.

Цонка Букурова